

להיות מנכ"ל. לית בימי קורונה
כשהמציאות עולה על כל דמיון
לבנת פורן
מנכ"לית חברת לבנת פורן למימוש זכויות רפואיות

זה התחיל כבדיחה.

כבר שנים רבות שאנו מקיימים בחברה מסיבת פורים גדולה לכל העובדים ובני זוגם. אני, ממרום גילי, כבר לא בדיוק בעניין של מסיבות, אלוהול ורעש. שבוע לפני פורים אמרתי למנכ"לית החברה: אולי בחסות הקורונה נבטל את מסיבת פורים? תירוץ מעולה, לא? ושתינו צחקנו.

עברו עוד יומיים-שלושה והבדיחה הפכה למשהו רציני למדי. הסיכון שיגיע מישהו למסיבה שכבר נושא את הוירוס מבלי אפילו לדעת על כך - נעשה פתאום מוחשי עד אימה. חשתי מאוד מהודעה שנקבל שעקב חולה מאובחן שהיינו בחברתו עלינו לסגור את החברה ולשלוח את כל העובדים לשבועיים בידוד בבית.

זה נראה לי כתרחיש אימה שהעביר צמרמורת בכל גופי.

אז המסיבה בוטלה, ולמרות זאת תרחיש האימה התממש, אך בעוצמה כפולה ומכופלת. דלתות החברה נסגרו לתקופה שאינה ידועה. המציאות לעיתים עולה על כל דמיון. מי בכלל יכול היה לחשוב על אפשרות הזויה כל כך, שאיזה וירוס קטן יעצור את העולם מלכת?

מי האמין שמדינות שלמות יסגרו שעריהן ומאות מיליוני אנשים בעולם יכנסו לבידוד לתקופה שאינה ידועה.

אנחנו מצויים בראשיתה של תקופה שתכתב בדברי ימי ההיסטוריה. איך ומתי תגמר התקופה הזו? קטונתי.

אז הברבור השחור נחת אצלנו בחברה. אצלנו, ובעולם כולו.

איך מתקדמים מכאן?

באחת הוסטה כל תשומת הלב הארגונית מעמידה בתוכנית העבודה, מדידת יעדים, מדידת תפוקות ושמחה בהצלחות לתוכנית חירום שגזרה עלינו התארגנות מהירה ללא תכנון מראש, ללא פיילוטים וללא תקופות בדיקה והסתגלות. היא גם גזרה עלינו קבלת החלטות מכאיבות ביחס למשאב החשוב, היקר והחיוני ביותר שלנו - העובדים.

הנהלת החברה התכנסה כדי למצוא פתרונות. נערך מיפוי והוגדרו העובדים החיוניים ביותר לתקופה הזו, ומי הם העובדים שיכולים לעבוד מרחוק ופנויים לשעות העבודה הנדרשות. כמו כן בדקנו שכל העובדים שהוצאנו לחל"ת זכאים לדמי אבטלה לפי התנאים שפורסמו על מנת לא לחשוף את העובד למשבר כלכלי בלתי אפשרי. כמעט כל עובדי החברה יצאו לחל"ת. אין מילים לתאר את התחושות הקשות כל-כך כאשר אנו נפרדים בזה אחר זה מעובדי החברה, אלו שהשקענו אין ספור שעות בלאתר, לגייס, להכשיר, לטפח, לקדם ולשמר. עובדים ותיקים כחדשים, עובדים אהובים, עובדים שהם לב ליבה של החברה ושמאז ומעולם התייחסתי אליהם כאל בני משפחה. משפחת לבנת פורן.

הקושי הרגשי של עובדי החברה הוא כפול ומכופל. מלהיות אלו שעוזרים לאזרחים לקבל את הקצבאות המגיעות להם מהמוסד לביטוח לאומי – הפכו הם ברגע אחד לתלויים בקצבאות אלו.

אני מנסה לרחף מעל החששות הרבים שמלווים אותי בתקופה הזו. לרחף מעל הדאגה למשפחתי, לרחף מעל הגעגוע הבלתי נסבל לנכדותי שאיני יכולה לחבק, לרחף מעל הדאגה הכלכלית והעסקית ולחשוב על היום שאחרי.

הנבואה כידוע ניתנה לשוטים. ואני מקווה שאני איני אחת מהם, ולכן איני מנסה להתנבא. אימצתי לעצמי את המנטרה שעד ה-1 למאי זו הסיטואציה, שאין לי מה לעשות ואיך לשנות את המצב, וכשנגיע לנהר נחצה אותו.

אני שומעת לא מעט הערכות לגבי היום שאחרי. הערכות שנעות על הספקטרום בין "שום דבר כבר לא יהיה אותו דבר" לבין "הכל יחזור למסלולו, עולם כמנהגו נוהג".

ברור לי כי יש רבים - אנשים, משפחות וארגונים - שעבורם שום דבר כבר לא יהיה אותו דבר ויש כאלו שהחיים שלהם יחזרו למסלולם והכל יחזור לקדמותו.

אני באופן אישי מקווה מאוד להיות הן כאדם, כאמא, כסבתא והן כבעלת חברה בין אלו שיוכלו להסתכל אחורה ולהגיד – עברנו את פרעה, עברנו גם את זה.

ומחכה מאוד ליום שבו תפתח דלת החברה מחדש.